

мамвала никого, и сичкиятъ свѣтъ ме хули да сжмь-ужь лъжкия.

« — Сичкиятъ свѣтъ! видите прочее добръ, че не сжмь само азъ дѣто се оплакувамъ за тая лоша вода.

« — За туй не искамъ да кажѣ. Ахъ! да знайте ваша милость! . . . да можяхъ да си туря сърдцето у вашето! . . .

« — Нъ не плачете тѣй; какво ви е? Не ми се сърдете, ако ви гълчяхъ безъ да имахъ право. Убѣденъ сжмь, че не бѣше ваша погрѣшка дѣто ми бѣше кафето толкось лошо.

« Ехъ! не плачѣж за туй, господине! »

Честолюбнето ми се докачи малко; нъ се ухилихъ.

« Плачете прочее като ви гълчяхъ, нъ за друга причина?

« Да, това е то.

« Кой ви укори че сте го излъгали?

« Единъ любовникъ. »

И лицето ѝ се зачерви. И съсъ искренната си откровенностъ расказа ми една идила сериозна и комическа, за която ми дожелъ.

Отъ него день станжхъ, не знамъ зацо, повѣреніятъ на това момиче, и имахми наедно дълги разговори.

То ми казуваше: «Ваша милость сте толкось добъръ, щото ви имамъ както едно момиче може да има баща си.

« — Тамъ ме опростихте, отговорихъ ѝ азъ, като ѝ отблъснжхъ ржката. Едвамъ на тридесетъ и двѣ години сжмь, и вѣй ме гледате като вашъ баща.